

ת"פ 7821/12/20 - מדינת ישראל נגד ג' ש'

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 7821-12-20 מדינת ישראל נ' ש'(עציר)

ת"פ 13573-12-20 מדינת ישראל נ' בן ש'(עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופטת רבקה גלט המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד בן חיים
נגד הנאשם		ג' ש' ע"י ב"כ עו"ד קריטי

גזר דין

הנאשם, כבן 29 שנים, נותן את הדין בגין עבירות אלימות שביצע כלפי בת זוגו בשני תיקים.

כתבי האישום

1. בת"פ **13573-12-20** הורשע הנאשם בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), ואיומים לפי סעיף 192 לחוק.

תיאור העובדות בכתב האישום המתוקן הוא כי במועד האירוע, ביום 27.9.20, היו הנאשם והמתלוננת בני זוג על פני מספר חודשים, והתגוררו יחדיו בדירתו מזה כשבוע. בסמוך לשעה 02:45, כשהנאשם היה תחת השפעת משקאות אלכוהוליים, אמרה לו המתלוננת כי היא מכירה את האנשים בקיוסק הסמוך לביתו, ואז השיב לה הנאשם: "מהיום אין לך יותר ידידים רק אותי". בהמשך צעק עליה "אין זמן עכשיו למה שאת עושה, אני לא ארביץ לך אבל את תשלמי על זה". המתלוננת ניסתה להרגיעו ולחבקו, אך הוא המשיך לצעוק ולקלל אותה: "שרמוטה בת זונה טפו עלייך", השליך מספרים על הרצפה, הניף כיסא מברזל, הטיחו ברצפה וגרם לשבירתו, הכה באגרופו בארונית וגרם לשבירתה, ואמר למתלוננת: "אני רוצה ליהנות מהערב הזה". שכן ששמע את הצעקות, הזעיק את המשטרה. בהמשך, שלחה המתלוננת הודעה לחברתה ובה כתבה "דחוף" והחברה התקשרה אליה. הנאשם חטף את הטלפון מידה, אמר לחברתה שהכל בסדר, וכי ידבר איתה מאוחר יותר, ניתק את השיחה ואמר למתלוננת: "הרבה בנות בכו דם בגללי... תיזהרי ממני את מכירה אותי". בסוף את תגמרי כמו האחרות שהיו לי, אני אקבור אותך מתחת לבלטות". אז אחז הנאשם בידו הימנית בצווארה של המתלוננת, וחדל ממעשיו רק כשהשוטרים דפקו בדלת הדירה. בהמשך, כשהפרידו השוטרים ביניהם, ניסה הנאשם לצאת מן הדירה ולהתקרב למתלוננת וצעק לעברה: "מה אמרת להם, אל תדברי סתם, מה את אומרת שחנקתי אותך סתם". כתוצאה מן האירוע נגרמו למתלוננת מכאוב וסימנים אדומים בצווארה. בתאריך 17.9.20, בדירתם, דרש

הנאשם מן המתלוננת לקיים עמו מין אוראלי. משסירבה, היכה באגרופ בתריס החלון ושבר אותו, ומיד לאחר מכן היכה באגרופ בדלת השירותים, תוך שקילל את המתלוננת והיא פחדה, ובכך איים עליה בהתנהגותו.

2. בת"פ **7821-12-20** הורשע הנאשם בשלושה אישומים, על פי כתב האישום המתוקן.

על פי תיאור העובדות באישום הראשון, ביום 26.11.20, בשעה 07:00, התגלע וויכוח בין הנאשם והמתלוננת במהלכו צעק עליה וקילל אותה, בעוד היא מנסה להרגיעו ללא הצלחה. הנאשם תפס בחוזקה בשתי ידיה. בהמשך, בעת שנסעו שניהם ברכב, התגלע וויכוח במהלכו הורה לה להשאיר את הרכב ולנסוע במונית. כשהחלה לרדת מן הרכב, נטל את המפתחות ויצא, והיא נסעה לבית הוריה והזעיקה משטרה. בגין מעשיו אלה הורשע בעבירה של תקיפת בן זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק.

על פי תיאור העובדות באישום השני, ביום 11.12.20 בשעות הערב, עת שהו הנאשם והמתלוננת בבית חברו, התגלע וויכוח. הנאשם אמר למתלוננת כי היא ביאסה לו את הערב, נטל מצת, התקרב למתלוננת, הדליק אותו מול פניה ואמר לה "אני אשרוף אותך". בהמשך, תפס מעיל שחור שלבשה ומשך אותו, עד שנקרע. בגין מעשיו אלה הורשע בעבירות של היזק לרכוש לפי סעיף 452 לחוק, ואיומים לפי סעיף 192 לחוק.

על פי תיאור העובדות באישום השלישי, ביום 8.11.20, בבית, התגלע וויכוח בין הנאשם והמתלוננת לרקע סירובה לדרישתו כי תמחק את כל מספרי הטלפון של גברים השמורים במכשיר הנייד שלה. הנאשם נטל בכוח את המכשיר מידה ואמר לה "אני אזרוק לך את הטלפון מהחלון". המתלוננת הלכה אחריו, ואז זרק את הטלפון בחוזקה על רגלה. כתוצאה, נגרמה לה המטומה ברגל, והמסך נשבר. בהמשך, הנאשם התנצל וביקש מהמתלוננת שתחזור לבית. בגין מעשים אלה, הורשע בעבירות של היזק לרכוש לפי סעיף 452 לחוק, איומים לפי סעיף 192 לחוק, ותקיפת בן זוג הגורמת חבלה לפי סעיף 382(ג) לחוק.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצר הנאשם עד תום ההליכים, והוא עצור מיום 26.11.20.

4. לאחר שנשמעה מרבית חקירתה הראשית של המתלוננת, הודה הנאשם בעובדות כתבי האישום שתוקנו. בין הצדדים לא גובשה הסכמה עונשית, אך הוסכם כי התביעה תגיש ראיות בעניין החבלות שנגרמו למתלוננת, והנזקים שגרם הנאשם לרכוש.

שלב הטיעונים לעונש

5. לאחר שהחלה התביעה בטיעוניה לעונש, ולאחר ששמע הנאשם הערות בית המשפט בעניין החומרה

הנשקפת מן העבירות בשים לב לעברו הפלילי, עתר למתן תסקיר בטרם המשך הטעונים. בית המשפט נעתר לבקשתו והדין נדחה לצורך מתן תסקיר.

6. בהמשך לאמור, הוגש תסקיר שרות המבחן. עולה כי הנאשם תיאר את יחסיו עם המתלוננת כמתאפיינים באלימות מילולית, שלדבריו היתה הדדית, ובנוסף ביטא קנאה כלפיה. נכתב כי הנאשם מוכר לשרות המבחן משלב מעצרו וההתרשמות היא שהתנהל כלפי המתלוננת בדרשנות לצורך סיפוק צרכיו וכשאלה אינם נענים הוא מתקשה לווסת את דחפיו ומתנהל באופן אגרסיבי ותוקפני. הנאשם שלל צריכת אלכוהול בעייתית, בשונה ממידע שמסר בעבר. גם בפגישתו האחרונה עם קצין המבחן, תיאר כי מערכת היחסים כללה אלימות מילולית הדדית ודפוסי שליטה, אך צמצם מחומרת המיוחס לו והתקשה להכיר בדפוסי התוקפניים. הנאשם ביטא רצון להשתלב בטיפול אמבולטורי בתחום האלימות, כשלתפיסתו כבר החל לערוך שינוי בכל הקשור לקשייו בוויסות, ושלל את הצורך בטיפול ייעודי בתחום ההתמכרויות, לא כל שכן מסגרת טיפולית סגור. בנוסף, שלל צורך בטיפול אינטנסיבי ומקיף בתחום האלימות במשפחה וטען כי אינו מעוניין במסגרת שלא תאפשר השתלבותו בעבודה, שכן ייפגע בתפקודו, כשהוא נדרש לסייע לאביו כלכלית. קצין המבחן כתב כי גם כיום, הנאשם מתקשה להעמיק בדפוסי התוקפניים ומבטא עמדה בררנית באשר לאופי הטיפול המוצע לו, באופן המשקף העדר מוטיבציה פנימית לטיפול הנדרש. בשיחה עם המתלוננת עלה כי רצונה לעזור לקדם את שחרורו, אך נמנעה מלהגיע לפגישה בשרות המבחן, ובעבר עלה כי תופסת עצמה כאחראית למעצרו. התרשמות שרות המבחן היא כי מדובר במערכת יחסים בלתי בשלה, עם דפוסי שליטה וקנאה, ובנוסף קיימים דפוסים התמכרוטיים המקשים על וויסות. כמו כן, נלקחו בחשבון עמדות הנאשם בעבר, קשייו להיענות להמלצות גורמי הטיפול, ועמדתו הבררנית ביחס למענה הטיפולי הנדרש במצבו. בסיכום, נקבע כי קיים סיכון להישנות התנהגות פוגענית כלפי המתלוננת, כמו גם סיכון להתנהגות בלתי מווסתת בהקשרים נוספים. לצורך צמצום הסיכון נדרשת התערבות מקיפה, אינטנסיבית וארוכת טווח במסגרת סגורה למכורים, ורק לאחר מכן טיפול מקיף בתחום האלימות במשפחה. נוכח העדר מוטיבציה, לא ניתנה המלצה שיקומית.

7. מטעם הנאשם הובאה אמו לעדות לעונש, ואמרה כי אביו חולה סופני, ולאחרונה התדרדר מצבו, כך שכיום הוא במצב סיעודי ועזרת הנאשם נדרשת. עוד הוסיפה כי היא חושבת שהנאשם למד את הלקח, וביקשה להקל עמו.

אף המתלוננת העידה (בשנית) בשלב הטעונים לעונש, ואמרה כי היא יודעת שהנאשם לא יחזור על מעשיו, הוא השתנה, איננו טיפוס אלים, והיא מחכה לו.

8. ב"כ התביעה פתחה טיעוניה בהפניה לעברו הפלילי של הנאשם, אשר כבר הורשע בעבר בעבירות אלימות כלפי בת זוג אחרת, וכן בעבירות סמים והחזקת סכין. כמו כן ציינה כי תלוי נגדו מאסר על תנאי בן 6 חודשים להפעלה. נטען כי המקרה מתייחד בכך שהעבירות בוצעו בשלב הראשוני של מערכת היחסים הזוגיים, וכבר אז נהג הנאשם באלימות, כך שאמירת המתלוננת לפיה היא מכירה את הנאשם והוא אינו אלים, לא יכולה להיות מבוססת. התביעה ציינה שכל אחד מן האישומים אינו חמור ביותר כשלעצמו, אך הצטברות האירועים מעמידה תמונה חמורה ומדאיגה של שתלטנות פוגענית, שבירת חפצים בזעם, ומי יודע לאן היו הדברים מגיעים באירוע הראשון אלמלא הגיעו שוטרים. עוד נטען כי יש חומרה יתרה בכך שהנאשם המשיך במעשיו גם לאחר שנעצר ושחרר בגין התיק הראשון. לגבי האירוע בו קירב הנאשם מצת לפניה של המתלוננת, נטען כי הוא חמור במיוחד, שכן היה באמצעי ההדגמה שנקט כדי

להטיל פחד יתר. בנוגע לאישום השלישי והאחרון נטען כי הנאשם נהג בחמת זעם גרם למתלוננת חבלה ושביר את הטלפון שלה, והכל בשל מידת קנאותו. לדעת התביעה, המתחם ההולם לתיק הראשון נע בין 15 ל- 36 חודשי מאסר בפועל, וביחס לתיק השני המתחם נע בין 10 חודשי מאסר ל- 20 חודשי מאסר בפועל. בעניין העונש המתאים לנאשם, הפנתה התביעה לאופיו השלילי של התסקיר, המשקף מסוכנות בשל אי ויסות דחפים ודפוסים התמכרותיים. נטען כי העובדה שהמתלוננת בחרה לסלוח לנאשם, אין משמעותה כי הציבור צריך למחול לו על העבירות. בסופו של דבר, עתרה התביעה להטיל מאסר שלא יפחת מ-30 חודשים, וכן להפעיל את המאסר על תנאי במצטבר.

9. ב"כ הנאשם טען כי יש לזכור שהזוגיות בין הנאשם והמתלוננת היתה בעת האירועים בתחילתה, ויש לשקול זאת לקולא, שכן אין המדובר במשפחה וילדים המעורבים בעניין. נטען כי הנאשם גדל במשפחה בעייתית, היה חשוף בעצמו לאלימות, ואמו שהתה במקלט, כך שהוא עצמו קרבן, והעבירות הן תוצאת הדפוס שספג בילדותו. הנאשם אכן זקוק לטיפול, אך נטען כי הטיפול דרוש אף למתלוננת יחד עמו, כטיפול זוגי. ב"כ הנאשם ער לכך שהנאשם סירב לטיפול, אך טען כי הסירוב לתכנית סגורה היה נעוץ בעמדת הנאשם לפיה עליו לעבוד לפרנסתו, כמי כשחווה בילדותו אב בלתי מתפקד, שנהג באלימות ולא עבד. יציבות כלכלית חשובה לנאשם, ולכן הסכים לטיפול לצד העבודה. עוד נטען כי יש לראות את מכלול העבירות כאירוע אחד, של ההתנהלות בין הנאשם והמתלוננת. מבחינת המתחם ההולם, נטען כי התביעה מסתמכת על פסיקה הנוגעת למקרים חמורים בהרבה. אמנם הנאשם פעל מתוך קנאה כלפי המתלוננת, אך על כך אין להענישו, אלא על העבירות בלבד. בניגוד לאמור בתסקיר, נטען כי אין לנאשם כל בעיית התמכרות ובעניין זה קיבל שרות המבחן רושם מוטעה אולי בשל מצבו של אביו בעבר. בסיום, טען ב"כ הנאשם כי יש להתחשב בתקופת מעצרו הממושכת ולהסתפק בה, תוך הטלת מאסר על תנאי וצו מבחן, הגם שלא הומלץ כך בתסקיר.

10. הנאשם בדברו האחרון אמר כי מחלת אביו הוחמרה מאד בחודשים האחרונים. כמו כן, טען כי עשה שינוי עם עצמו בעת המעצר, ולא יחזור על העבירות. בעניין הטיפול הנדרש, אמר כי לא סירב לטיפול, אלא שכרגע עליו לדאוג לאביו החולה ולפרנסה. כמו כן, אמר כי המתלוננת ממשיכה לבקרו ומעוניינת בזוגיות עמו, ולכן על בית המשפט להתחשב בכך. הנאשם ביקש סליחת המתלוננת, והבטיח כי לא יראה שוב בבית המשפט.

מתחם העונש ההולם

11. לאחרונה אמר בית המשפט העליון ברע"פ 340/21 מסרי נ' מד"י (28.1.21):

כפי שהודגש לא אחת, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתר מאחורי מפתן הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסבות לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העלול אף לסכן את חיי בני המשפחה, ובהם בת זוגו של התוקף

בע"פ 3011/17 פרץ נ' מד"י (31.1.19) אמר בית המשפט העליון:

בית משפט זה עמד, וחזר ועמד, על החשיבות העליונה של מיגור תופעת האלימות נגד נשים על ידי בני זוגן, בין השאר באמצעות ענישה מחמירה ובלתי מתפשרת. לפני למעלה מעשור

ציין השופט אדמונד לוי ז"ל את הדברים הבאים:

חדשות לבקרים אנו מתבשרים על גבר נוסף שחבל בבת-זוגו, ולא מעטים הם המקרים שהתקיפות הסתיימו במותה של הקורבן. את הרוח הרעה הזו יש לעקור מן השורש, ומקום שהסברה וחינוך לא עושים את שלהם, מצווה בית המשפט לתרום את תרומתו בדרך הענישה שינהיג (ע"פ 618/06 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (19.3.2007)).

חברתי, השופטת ענת ברון, ביטאה רעיון דומה בדברים נכוחים שנכתבו זה לא מכבר:

ההיקף הוא עצום, ועם זאת - את סימני האלימות נושאת כל אחת מקורבנות האלימות על גופה, בבשרה, ובנפשה כשהיא לגמרי לבדה. ולא פעם כאשר היא כבר מוצאת בתוכה את תעצומות הנפש הדרושים לה על מנת למלט נפשה מן המתעלל, היא מוצאת שחיצי ביקורתה של המשפחה והסביבה הקרובה מופנים דווקא כלפיה. במצב דברים זה, נשים רבות נתקלות בקושי ממשי לגדוע את מעגל האלימות נגדן, ואף להתלונן לא יעזו. ענישה הולמת ומרתיעה בעבירות מסוג זה, כבמקרה דנן, יש בה משום הכרה בהשפלה ובמצוקה הנוראה שחוות אישה הנתונה לדיכוי ואלימות מצד בן זוגה; כמו גם העלאת המודעות לתופעה של אלימות נגד נשים, שהיקפה כאמור ניכר ומדאיג (ע"פ 1474/14 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.12.2015)).

ואכן, השנים חולפות, נדמה לנו שאנו צועדים קדימה לעבר עולם מתקדם ושוויוני יותר, ואולם, לדאבון הלב, בתחום האלימות נגד נשים מצד בני זוגן וקרוביהן עולם כעוולתו נוהג.

במצב דברים זה ענישה מחמירה נגד בני זוג אלימים הייתה ועודנה צורך השעה, ועובדה מצערת זו מפחיתה את המשקל שניתן לייחס לשיקולי ענישה אחרים, כדוגמת נסיבותיו האישיות של המערער.

12. מנעד הענישה בעבירות אלימות כלפי בת הזוג הוא רחב ביותר, שכן המציאות מזמנת לנו אינספור עלילות המתרחשות לרקע מערכות יחסים מורכבות וחד פעמיות, בהן נוטלים חלק אנשים שנסיבותיהם שונות ממקרה למקרה. עם זאת, מן המפורסמות הוא כי ככלל, נוהגים בתי המשפט להחמיר בנוגע לעבירות אלו, בייחוד כשעולה כי מדובר במסכת מתמשכת של עבירות, ובמקום בו לא מתקיימים שיקולי שיקום משמעותיים. בעניין זה, אפנה על דרך הקיצור למקרים רבים בהם הוטלו עונשי מאסר כבדים בגין אלימות כלפי בת הזוג: רע"פ 1805/11 שמחייב נ' מד"י (7.3.11); רע"פ 8323/12 שוקרון נ' מד"י (19.11.12); רע"פ 10162/16 ואקנין נ' מד"י (23.1.17); רע"פ 977/16 פלוני נ' מד"י (10.2.16); ע"פ 4800/12 סולומון נ' מד"י (12.2.13); עפ"ג (מח' מרכז) 23421-06-18 פלוני נ' מד"י (4.3.19); עפ"ג (מח' מרכז) 60542-02-19 נחום נ' מד"י (21.5.19); עפ"ג (מח' מרכז) 33944-12-09 אלעביד נ' מד"י (13.12.20); תפ 18261-12-10 מד"י נ' מיצקו (18.10.12); תפ 33944-12-09 מד"י נ' סעדיה (17.1.11); תפ 19585-06-15 מד"י נ' סיבאני (14.9.14). אמנם, קיימים מקרים רבים בהם הסתפקו בתי המשפט בעונשים של מאסר בעבודות שרות, או אף בענישה הצופה פני עתיד, אך זאת בהתקיים שיקולי שיקום משמעותיים (רע"פ 1923/11 חטיב נ' מד"י (10.3.11); תפ 1345-08 מד"י נ' ששון (18.2.09); תפ 16979-05-13 מד"י נ' אדמה (30.11.15); תפ 2522-08 מד"י נ' אביטבול (14.2.10); תפ 22381-11-20 מד"י

נ' אבו חובזי (10.5.21).

13. בענייננו, המדובר במסכת עבירות אלימות שביצע הנאשם כלפי המתלוננת על פני מספר חודשים, עת עמדה מערכת יחסיהם הזוגית, בשלביה הראשונים. תיאור העובדות משקף התנהגות אלימה, שתלטנית ודרשנית כלפי המתלוננת, וכן קנאות שמטרתה להצר את צעדיה ולהבטיח כי כל מעייניה יהיו נתונים לנאשם בלבד. חלק מן העבירות בוצעו תחת השפעת אלוהול, ובכך נסיבה נוספת לחומרה. מאחר שהיתה לי הזדמנות להתרשם מן המתלוננת בעדותה לפניי, ואף כי לא נחקרה בחקירה נגדית, אציין כי אני שותפה להתרשמות התביעה לפיה היה במכלול ההתרחשויות כדי להשליט טרור כלפיה ולגרום לה להתנהל בפחד למול הנאשם. עד כמה גדולה השפעתו עליה, ניתן היה ללמוד בין היתר מן האופן בו קיבלה על עצמה את הנורמות שהכתיב, להצרת קשריה עם אחרים (עמ' 20 ש' 8).

באירוע המוקדם, הנאשם נהג באלימות כלפי רכוש, בזעמו על כך שהמתלוננת סירבה לקיים עמו יחסי מין על פי דרכו. באירוע נוסף, אסר עליה כל קשר עם גברים אחרים, ועל מנת להבהיר את רצינותו צעק, קילל, ושבר חפצים בבית בהתקף זעם. כשהתקשרה המתלוננת לחברתה, חטף את הטלפון מידה, ואיים עליה במילים חריפות ומפחידות במיוחד, באמרו לה: "הרבה בנות בכו דם בגללי... תיזהרי ממני את מכירה אותי". בסוף את תגמרי כמו האחרות שהיו לי, אני אקבור אותך מתחת לבלטות". בהמשך לכך אחז בצווארה, באופן שהותיר סימנים אדומים, ורק בהגיע השוטרים חדל ממעשיו. נקל לתאר את מידת הפחד והבהלה שהיתה כל בת זוג חווה למול פרץ אלים שכזה.

בשלושת האירועים המאוחרים, מדובר בעבירות שביצע הנאשם בזו אחר זו, חרף העובדה שכבר נעצר בגין האירועים המוקדמים, ושוחרר. השתלשלות העניינים מלמדת כי לא הורתע כלל, והמשיך בשלו. אמנם, באחד האירועים עבירת התקיפה התמצתה באחיזה בחוזקה בידה של המתלוננת, אך זאת תוך כדי צעקות וקללות, אשר שיווי למעמד אופי אלים. באירוע נוסף, איים עליה באופן חמור, תוך שקירב לפניה מצית דולק, אשר הפך את האיום לקונקרטי ומידי, וקרע את מעילה. באירוע המאוחר ביותר, שוב פעל בפרץ של אלימות שתלטנית, כשחטף מידי המתלוננת את הטלפון הנייד, שבר אותו ופגע ברגלה באופן שהותיר חבלה, והכל במטרה לשלוט בקשריה עם אחרים.

14. נוכח סמיכות הזמנים בין ההתרחשויות בכל אחד מן התיקים כשלעצמו, אני סבורה כי על פי מבחן הקשר ההדוק, ניתן לראות כל אחד מהם כאירוע אחד, כך שלפנינו שני אירועים שכל אחד מהם כלל מספר התרחשויות. לדעתי, שקלול חומרת ההתרחשויות מוביל למסקנה לפיה חומרת האירוע המאוחד שבתיק הראשון, שווה לזו שבתיק השני.

לפיכך, אני קובעת כי המתחם ההולם לכל אחד מן האירועים נע בין 8 ל-18 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשם

15. הנאשם נושא עבר פלילי. בנערותו, הורשע בעבירות סמים והוטל עליו עונש הצופה פני עתיד. בשנת 2016 נדון בגין עבירת תקיפה והוטל עליו מאסר בפועל למשך חודש. בשנת 2019 נדון בגין עבירות של החזקת סכין,

תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים, והוטל עליו מאסר בפועל למשך 14 חודשים, אשר כלל הפעלת מאסר על תנאי בן 5 חודשים.

בגין הרשעתו האחרונה, נושא הנאשם מאסר על תנאי בן 6 חודשים שחובה להפעילו.

16. את העבירות דנן החל הנאשם לבצע זמן קצר לאחר שחרורו מן הכלא, מה שמלמד כי לא היה בעונש הקודם כדי להטיל עליו מורא.

17. כפי שנכתב קודם, שירות המבחן התרשם כי הנאשם ביצע את העבירות לרקע קיומם של דפוסים שתלטיניים, ואף קיימת בעיית התמכרות שאינה מטופלת. אם לא די בכך, הנאשם כלל אינו מכיר בבעייתיות שבהתנהלותו, ושלל את הצורך במהלך טיפולי אינטנסיבי כולל. עד כמה אינו מבין את מצבו ניתן ללמוד מגישתו הבררנית עת הציב בפני שירות המבחן תנאים, לפיהם יסכים להשתלב בטיפול אך ורק במסגרת שתאפשר המשך עבודתו. נוכח ריבוי הסתבכויותיו וחומרת האירועים דנן, היה מקום לכך שיכיר בחשיבות הטיפול וימקד עצמו בכך לעת הזו.

18. נקבע בתסקיר כי קיים סיכון להישנות התנהגות פוגענית מצד הנאשם כלפי המתלוננת, כמו גם סיכון להתנהגות בלתי מווסתת בהקשרים נוספים, זאת כל זמן שאינו מאפשר התערבות מקיפה, אינטנסיבית וארוכת טווח במסגרת סגורה למכורים, ורק לאחר מכן טיפול מקיף בתחום האלימות במשפחה. ואולם, נוכח העדר מוטיבציה, לא ניתנה המלצה שיקומית.

19. ב"כ הנאשם טוען כי יש להתחשב בכך שהנאשם עצמו הוא קרוב, שגדל בבית רווי אלימות, ואף שהה בילדותו במקלט יחד עם אמו. נטען כי יש לראות את מעשיו כהפנמה של הערכים הבעייתיים עליהם גדל, להתייחס אליו בהתחשבות, ולנקוט גישה טיפולית ולא ענישתית. טיעונים אלה, יכולים היו להיות בעלי משקל אילו נענה הנאשם לניסיונות שירות המבחן להעניק לו את הטיפול הנדרש, אך הוא סירב.

20. הנאשם אמר בדברו האחרון כי עשה שינוי עם עצמו בתקופת המעצר, וכי סירובו לטיפול קשור במצבו הרפואי הקשה של אביו, המחייב אותו לעבוד ולסייע לו. כמו כן, הביע תקווה להתחיל בדרך חדשה עם שחרורו. ואולם, אין מנוס ממסקנה לפיה נדרש תהליך טיפולי מקיף, ולא נראה בשום אופן כי מצבו ונסיבותיו של הנאשם מאפשרים עריכת שינוי אישי, ללא קבלת עזרה מקצועית.

21. עליו להודות כי חשש כבד ביותר מקנן בליבי לשלומה של המתלוננת, שהקפידה להתייבב לדיונים, לתמוך בנאשם ולהביע ציפייתה לשחרורו ואיחודם מחדש. לא למותר להזכיר כי בשיחתה עם שירות המבחן ביטאה המתלוננת תחושת אחריות למעצר הנאשם, ואף בכך יש כדי ללמד על דפוסי מערכת היחסים ביניהם.

22. אילו עוסקים היינו במעידה חד פעמית במסגרת יחסי זוגיות יציבים, ייתכן כי הייתי משתכנעת שיש במשבר

ובהליך המשפטי כדי להוות גורם מטלטל ומרתיע עבור הנאשם. אך בשונה מכך, לפנינו פרשה ארוכה של עבירות על פני מספר חודשים, והנסיבות משקפות דפוסים מעוותים לפיהם פעל הנאשם, תוך שהרשה לעצמו לנקוט אלימות רבה כלפי מי שהפכה לבת זוגו רק לאחרונה. לדעתי, ההתנהלות משקפת העדר גבולות הדורש התייחסות מרתיעה.

23. לקולא אתחשב בנסיבות חייו המורכבות של הנאשם כפי שתוארו על ידי בא כוחו. כמו כן, אתחשב בכך שהנאשם שוהה במעצר על פני תקופה ממושכת של כ- 15 חודשים.

24. בהעדר שיקולי שיקום, יש לגזור את הדין על פי עקרון ההלימה.

25. אציין כי בין יתר רכיבי הענישה, עתרה התביעה להורות על הפעלת התחייבות שהוטלה על הנאשם בת"פ 62131-06-18. היות שהפעלת התחייבות אינה נתונה לשיקול דעת בית המשפט, מחובתי להיעתר לבקשה (רע"פ 4123/17 שוחט נ' מד"י (25.6.18)). בשים לב לכך, החלטתי שלא להטיל קנס כספי.

26. סופו של דבר אני גוזרת את העונשים הבאים:

א. יופעל מאסר על תנאי בן 6 חודשים שהוטל בת"פ 62131-06-18.

ב. בגין התיק הראשון - 14 חודשי מאסר.

בגין התיק השני - 14 חודשי מאסר.

הנאשם יישא את עונשי המאסר בחופף ובמצטבר כך שבסך הכל יישא 26 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו מיום 26.11.20 עד היום.

ג. 10 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות אלימות כלפי בת זוג.

6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירות איומים.

3 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים משחרורו והתנאי הוא שלא יבצע עבירות היזק בזדון.

ד. תופעל התחייבות בת 3,000 ₪ מת"פ 62131-06-18. הנאשם יפקיד את הסכום עד יום 1.6.22, שאם לא כן תוצא פקודת מאסר, חלף ההתחייבות.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, כ"ז אדר א' תשפ"ב, 28 פברואר 2022, במעמד הצדדים.